

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде поставити:

за управника града Београда прве класе Обрада Благојевића, досадашњег државног правобраниоца.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 20. априла 1908. год. у Београду.

РАЗГРУПИСАВАЊЕ ОПШТИНА

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, одобрена су решења Народне Скупштине, сазване у други редован сазив за 1907. годину, која гласе:

„да се села: Поповац и Забрега одвоје од своје досадање општине буњанске у срезу параћинском, округа моравског, и за себе образују нову општину под називом: „Општина поповачка“, у истом срезу и округу.“

„да се варошица Белановица одвоје од своје садашње општине калањевачке, у срезу качерском, округа рудничког, па да сама за себе оснује нову општину под називом: „општина белановачка“ у истом срезу и округу.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 3. априла 1908. г. у Београду.

РАСПИСИ

Свима окружним начелствима и суду општине београдске

На питање једног начелства: да ли прописи закона о изборима народних посланика вреде и за сазивање деце за редовно калемљење дајем следеће објашњење:

Прописи чл. 99-ог у вези са чл. 3-им Закона о изборима народних посланика

вреде и за сазивање деце за редовно калемљење крављих богиња.

Пошто ће се избори народних посланика извршити на дан 18-ог маја ове године, то се за време од 13-ог до 21-ог маја ове године закључно не смеју сазивати грађани ради доношења деце за калемљење крављих богиња.

У местима, где буде било накнадних избора, мора се, такође, водити рачуна о овим прописима изборног закона, и обуставити калемљење пет дана пре дана избора и три дана после избора.

Препоручује се начелству, да ову наредбу прими знању, саопшти је оним лекарима у своме подручју, који по дужности врше редовно калемљење и нареди им, да према овој наредби распоред редовног калемљења саставе, или већ састављени распоред преиначе.

ПБр. 3260.

19. априла 1908. год.
у Београду.

Заступник
Министра унутрашњих дела,
Министар правде,

М. Трифковић с. р.

Свима окружним начелствима

Ако је у вашем округу наређена оправка путева, окружних средских па и општинских кулучењем, то с обзиром на предстојеће конференције због избора народних посланика и с погледом на дужности општинских власти, које имају да врше према изборном закону, препоручујем начелству, да одмах нареди обуставу сваког кулука.

Бр. 6800.

7. априла 1908. год.
у Београду.

Заступник
Министра унутрашњих дела,
Министар правде

М. Трифковић с. р.

Свима окружним начелствима и управнику града Београда

Господине начелнице, — Господине Управнице,

Депешом од 31. марта ове године известио сам Вас, да је указом Његовог Величанства Краља од 31. марта ове год. раслуштена Народна Скупштина и да су наређени општи избори народних посланика за 18. мај т. г.

У вези тога саопштења скрећем вам пажњу, да је закон о изборима народних посланика, саобразно чл. 77. Устава огарантовао слободу избора народних посланика.

Како су сви Срби пред законом једнаки (чл. 7. Устава), то су и сви политички правци, чији се представници крећу у границама закона, пред законом равни, па зато имају и права на заштиту државних власти.

Отуда је дужност државних органа, да од своје стране све учине, да се законитост избора не повреди и да омогући употребу грађанских права свима грађанима.

Државне су власти позване да примењују и извршују законе у смислу воље и намере законодавчеве. Ни један државни орган не само да не треба него и не сме своју вољу истицати изнад воље закона, нити сме своју личну заинтересованост уносити у службене послове.

Народ треба у свакој прилици а нарочито при избору народних посланика да види, да државне власти постоје ради заштите његових права.

Државни органи, примењујући законе, треба да се уздржавају од свега што би могло дати повода да се посумња у законитост избора, и да се старају да се види и осети, да је закон извор и основа власти; да чиновници не стоје изнад закона, већ да су само његови извршиоци. На тај ће се начин у народу утврдити снажна вера, да је закон највиша и најстарија воља, а то ће високо уздићи ауторитет државне власти.

Како је Влада ставила себи у задатак: да се избори народних посланика изврше потпуно саобразно закону и Уставу, тражим од Вас, да ме и Ви и сви подручни Вам органи искрено потпомогнете, да се овај задатак изведе.

Ну, ако би се ипак нашао који од државних органа, који би хтео да буде старији и од закона и од Министра, који не би хтео да поштује законске одредбе и меје наредбе, за које ја носим одговорност пред Његовим Величанством Краљем и Народним Представништвом, онда Вам је дужност, да ме о томе одмах известите, да према њему употребим мере, које ми стоје на расположењу.

Овај ћете мој распис саопштити свима државним органима у Вашем подручју и објавити га народу у округу.

П.Бр. 7743.

22. априла 1908 год.

у Београду.

Заступник

Министра унутрашњих дела,
Министар правде

М. Трифковић с. р.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу фебруару 1908. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда у току месеца фебруара извршено је у Србији:

1. Убиства	37
2. Детоубиства	9
3. Покушаја убиства	37
4. Разбојништва	8
5. Силовања	2
6. Тешких телесних повреда	17
7. Паљевина	54
8. Опасних крађа	194
9. Злонамерних поништаја туђих ствари	8

Од изложених дела пронађено је:

Убиства	34	или	91.89%
Детоубиства	8	»	88.89%
Покушаја убиства	35	»	94.60%
Разбојништва	7	»	87.50%
Силовања	2	»	100 %
Тешких телесних повреда	17	»	100 %
Паљевина	6	»	11 %
Опасних крађа	62	»	31.90%
Злонамерних поништаја туђих ствари	3	»	37 %

Највећи број убиства извршен је помоћу *ватреног оружја* (15), затим помоћу *тузог* (10), помоћу *оштрог* (10), *дављењем* (1) и *бацањем у воду* (1).

Узроци са којих су ова убиства извршена леже: у *међусобној свађи* за 13 случаја, у *освети* за 12, у *користољубљу* за 8, у *неморалним побудама* за 2, и у *нужној одбрани* за 1. За један случај узрок је непознат.

Посматрана према местима у којима су извршена, изложена убиства јављају се: у срезу крајинском 3, у срезу јабланичком 2 (1 непронађено), у срезу млавском округа пожаревачког 2, у срезу

зајечарском 2, у срезу ужичком 2 (1 непронађено), у срезу студеничком 2, у срезу моравичком 2, у вароши Београду 2, и по 1 у срезовима: посавском округа београдског, власотиначком, лепеничком, неготинском, ражањском, темнићском, ресавском, бањском, јадранском, посаво-тамнавском, пожаревачком, млавском, рамском, качерском, љубићском, подунавском, прокупачком, рачанском и у варошима: Крагујевцу и Пожаревцу (непронађено).

Детоубиства су извршена у срезу студеничком 2 и по 1 у срезовима: тамнавском, ваљевском (непронађено), пчињском, таковском, жичком, трнавском и у вароши Београду.

Покушаји убиства извршени су: у срезу пчињском 3, у срезу прокупачком 3, у вароши Београду 3, у срезу врачарском 2, у срезу грочанском 2, у срезу параћинском 2, у срезу подунавском 2, у срезу орашком 2, у срезу трнавском 2, и по 1 у срезовима: колубарском округа београдског, ваљевском (непронађено), јабланичком (непронађено), јасеничком округа крагујевачког, ражањском, расинском, моравском округа нишког, сврљинском, нишавском, пожаревачком, рамском, таковском, добричком, косаничком, рачанском, и у вароши Нишу.

Скоро сва ова дела извршена су у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена по 1 у срезовима: јасеничком округа крагујевачког (непронађено), трстеничком, параћинском, беличком, ресавском, мачванском, пожешком и ужичком.

Два силовања извршена су у срезу прокупачком.

Тешке телесне повреде извршене су: у срезу јабланичком 3, у срезу гружанском 2, у срезу јасеничком округа крагујевачког 2, у срезу љубићском 2 и по 1 у срезовима колубарском округа београдског, космајском, посавском округа ваљевског, крагујевачком, поцерском, добричком, трнавском и моравичком.

Паљевине су извршене: у срезу бољевачком 6, у срезу јабланичком 5 (2 пронађене) у срезу зајечарском 4, у срезу лепеничком 3, у срезу деспотовачком 3 (1 пронађена), у срезу ваљевском 2 (1 пронађена), у срезу беличком 2, у срезу лужничком 2, у срезу звишком 2, у срезу млавском 2, у срезу љубићском 2 и по 1 у срезовима: грочанском, лесковачком, гружанском, крагујевачком, брзопаланачком, ражањском (пронађена), трстеничком, ресавском, бањском, сврљинском, белопаланачком, посаво-тамнавском, пожаревачком, рамском, голуbacherком, качерском, орашком, прокупачком, пожешком, драгачевском (пронађена) и у вароши Крушевцу.

Вредност свих ових паљевина износи око 22.840 динара.

Опасне крађе извршене су: у срезу подунавском 15 (1 пронађена), у вароши Београду 9 (3 пронађене), у срезу гружанском 7 (1 пронађена), у срезу лепеничком 6, у срезу поцерском 6 (2 пронађене), у срезу грочанском 5 (1 прона-

ђена), у срезу крагујевачком 5 (2 пронађене), у срезу беличком 5 (4 пронађене), у срезу алексиначком 5, у срезу млавском 5, у срезу орашком 5 (1 пронађена), у срезу јасеничком округа смедеревског 5 (3 пронађене), у срезу косаничком 5, у срезу космајском 4 (3 пронађене), у срезу тамнавском 4 (2 пронађене), у срезу неготинском 4, у срезу деспотовачком 4 (3 пронађене), у срезу пожаревачком 4, у срезу жичком 4 (1 пронађена), у срезу колубарском окр. београдског 3 (све пронађене), у срезу јасеничком округа крагујевачког 3 (1 пронађена), у вароши Крагујевцу 3, у вароши Нишу 3, у срезу сврљинском 3 (2 пронађене), у срезу моравском округа пожаревачког 3 (1 пронађена), у срезу таковском 3 (1 пронађена), у срезу заглавском 3 (све пронађене), у срезу зајечарском 3 (1 пронађена), у срезу прокупачком 3 (2 пронађене) у срезу рачанском 3, у срезу трнавском 3 (све пронађене), у срезу врачарском 2 (обе пронађене), у срезу колубарском окр. београдског 2, у срезу подгорском 2 (1 пронађена), у срезу пчињском 2, у срезу јабланичком 2, у вароши Неготину 2 (1 пронађена), у срезу расинском 2 (1 пронађена), у срезу посаво-тамнавском 2 (1 пронађена), у срезу рађевском 2, у вароши Пожаревцу 2 (обе пронађене), у срезу хомољском 2 (1 пронађена), у срезу звишком 2, у срезу рамском 2 (обе пронађене), у срезу голуbacherком 2, у срезу бољевачком 2, и по 1 у срезовима: ваљевском, власотиначком (пронађена), пољаничком, брзопаланачком, ражањском, трстеничком, жуписком, копаоничком, параћинском (пронађена), ресавском, моравском округа нишког (пронађена), нишком, нишавском (пронађена), мачванском (пронађена), тимочком, ужичком, аријском, црногорском (пронађена), моравичком, и у варошима: Крушевцу и Ћуприји (пронађена).

Вредност свих ових крађа износи око 17.500 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је у срезу лепеничком 3, у срезу јабланичком 2 (оба пронађена), и по 1 у срезовима: подгорском, копаоничком (пронађен) и орашком.

Вредност уништених ствари износи око 1.070 динара.

Поред изложених дела у току месеца фебруара извршено је још у Србији и 9 **самоубиства**, и то: у срезу посавском округа београдског 2, у вароши Београду 2, и по 1 у срезовима: масуричком, беличком, ресавском, млавском и драгачевском.

Ова самоубиства извршена су: *вешањем* 5, *ватреним оружјем* 2, *оштрим* 1 и *тровањем* 1, а узроци њиховом извршењу леже: у *болести* за 2 случаја, у *душевном растројству* за 2, у *очајању* за 1, у *чистољубљу* за 1 и у *домаћој распри* за 1. За два случаја узроци су непознати.

Покушаји самоубиства извршени су: у срезу моравском округа пожаревачког 1 *оштрим оружјем* и у вароши Београду 5: 3 *тровањем* и 2 *ватреним оружјем*, а узроци њиховом извршењу леже у *страху*.

од казне за 2 случаја, у болести за 1 и у рђавом материјалном стању за 1 случај. За два случаја узроци су непознати.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У З И	Убиства	Детоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Слована	Тешке телесне повреде	Паљењене	Опасне крађе	Злонамерни пошти ствари старији	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	1	—	—	5	—	—	2	1	14	—	2	—
2	„ ваљевски	—	2	—	1	—	—	1	2	9	1	—	—
3	„ врањски	3	1	—	4	—	—	3	6	6	2	1	—
4	„ крагујевачки	2	—	—	1	1	—	5	5	24	3	—	—
5	„ крајински	4	—	—	—	—	—	—	1	7	—	—	—
6	„ крушевачки	1	—	—	2	1	—	—	3	7	1	—	—
7	„ моравски	2	—	—	2	3	—	—	6	12	—	2	—
8	„ нишки	1	—	—	3	—	—	—	2	13	—	—	—
9	„ пиротски	—	—	—	1	—	—	—	3	1	—	—	—
10	„ подрински	2	—	—	—	1	—	1	1	11	—	—	—
11	„ пожаревачки	6	—	—	2	—	—	—	7	22	—	1	1
12	„ руднички	2	1	—	1	—	—	2	3	3	—	—	—
13	„ смедеревски	1	—	—	4	—	—	—	1	25	1	—	—
14	„ тимочки	2	—	—	—	—	—	—	10	9	—	—	—
15	„ топлички	1	—	—	5	—	2	1	1	8	—	—	—
16	„ ужички	3	—	—	1	2	—	—	1	6	—	—	—
17	„ чачански	4	4	—	2	—	—	2	1	8	—	1	—
18	Управа града Београда	2	1	—	3	—	—	—	—	9	—	2	5
Свега:		37	9	—	37	8	2	17	54	194	8	9	6

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 20. априла 1908. године АБр. 472. у Београду.

ЛИЧНО МЕХАНСКО И ЛИЧНО КАФАНСКО ПРАВО

Под горњим насловом штампао је г. Ст. Ђ. Бобић у 14. и 15. броју „Полицијског Гласника“ један чланак, у коме је покушао да докаже, како је нетачно обавештење, дато у 8. бр. овога листа на питање општине боговинске.

Да оно обавештење није дато у име уредништва, ја се свакако не бих враћао на ову ствар, пошто је она, по моме уверењу, једна од последњих, којима би требало поклонити пажње и у интересу их службе расправљати, јер стоји стотину других, које по својој важности много више засецају и у државне интересе и у одношаје полицијске службе, па их се нико до сада ни дотакао није.

Али како је, као што рекох, оно обавештење дато на рачун уредништва, то сам ја, као писац, силом прилика стављен у положај да испуним обвезу, коју је уредништво дало уз штампање поменутога чланка.

Приступајући овоме послу ја одмах имам да изјавим, како се из целог чланка г. Бобићевог не види тачно, шта он управо критикује — да ли распис министра унутрашњих дела од 12. јануара 1891. године ПЛ 562, који је и послужио као основица за давање поменутог обавештења, или само обавештење.

Јер, ако би се задатак његовога чланка свео на оно прво, онда би његов чланак

био још и разумљив, али ако би он имао задатак да се бави самим обавештењем, онда целом послу апсолутно није било места.

Није, велим, било места, јер ја нити сам могао нити сам смео дати обавештење у другоме правцу, кад је министар, као надлежан за извршење уредбе о механама и кафанама, расправно ово питање расписом, који ни до овога тренутка није опозван, те мора да служи и властима и свима осталима као основица за оцену овога питања, докле га сам министар не опозове. или докле га виша власт не би огласила за незаконит.

Ово свакако није могло бити страног. Бобићу. и онда је мало неразумљиво зашто он није са свим искључио само обавештење, па се забавио самим расписом.

Ту разлику између обавештења, које се јавља као последица пажње и дужности уредништва према објашњењима закона што их министар даје, и питања о правилности расписа, требао је, велим, г. Бобић да истакне очигледније.

Да је он то учинио у своме напису, уредништво би могло пустити целу ствар без икакве оградe са своје стране, остављајући да се правилност погледа г. Бобићевих цени с друге стране, па да му чак буде и захвално ако би се нашло, да су његови погледи тачнији од онога, што је распис изнео и поставио као правило.

Али, кад он сам није све овако учинио, онда је на мени да одбраним уредништво од прекора, које му г. Бобић макар и индиректно чини.

Да бих то постигао, ја имам поново да нагласим: да ја обавештењем, датим општини боговинској, нисам улазио у оцедицу умесности расписа министровог, него сам само изнео шта је министар, као надлежан, утврдио као правило за случајеве о којима је реч.

То је само био и могао бити мој задатак као сарадника за поменути рубрику, и ја нити сам смео нити могао ићи даље од онога што је расписом прописано.

Држећи се, пак, овако расписа и не унсећи ничега свога личног, ја сам самим тим искључио и сваку одговорност уредништва, ако би ово обавештење било несагласно са постојећим законима.

А да је сам распис овако расправљао ову ствар, ја ћу то утврдити штампањем самога расписа који гласи:

»До закона о таксама од 3. априла 1881. год. у коме је први пут учињена разлика у такси за лична механска и кафанска права — власти нису чиниле никакве разлике према имаоцима тих права, те су могли са правом једне врсте радити и радње друге врсте, пошто је за та права била једнака такса — пет талира § 17. ур. о механама и § 14. уредбе о кафанама). У потврду тога може се навести то, што је дотле једно уверење по § 17. уредбе механ. издавано и кафецијама и механцијама. Али од дана изласка закона о таксама, у интересу примене тачке 85. и 86. истога закона, настале су власти, да сваки механција, који ради са личним механским правом, мора имати уверење на лично право за радњу коју ради, а да не може механција држати кафану без кафанског права или кафеција механу без механског права. Да је опет ова промена у примени закона правилна, доказ је тај, што је одмах по изласку пом. закона о таксама прописано и одштампано уверење за каванска лична права.

С тога нека се власти придржавају до садање праксе: да они који су задобили механско или кафанско лично право, до 3. априла 1881. год. могу и на даље обострано радити ове радње а да не траже нова уверења сагласно са § 7. грађ. закона и чл. 36. устава, али они, који су после трећег априла 1881 г. добили ма које лично право, не могу радити другу радњу, него морају механције имати лична механска, а кафеције опет каванска права, односно уверења на те радње гласећа.

Са овим схватањем сагласни су и Државни Савет и госп. министар финансија“.

Ето тако гласи распис, који је послужио као основица обавештењу, које сам ја писао.

Ако се он и површно прочита видеће се, да он између једног и другог права не налази разлике у коме другоме закону, него само у фискалној страни ових, и то само од кад је она настала.

За сва ранија уверења он оставља пређашње стање, као год што га је ус-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ловно за права, која би дошла кад ове фискалне разлике буде нестало.

Према овоме, обавештење је потпуно тачно и сагласно са оним, што је постављено као правило у поменутом распису.

Кад сам овако утврдио, да поменуто обавештење дословно одговара ономе, што је од стране надлежног министра утврђено као правило, ја бих могао да завршим даљу дискусију по овоме.

Али кад је већ поведена реч о овоме, онда нека је допуштено и мени, да изнесем своје гледиште на ову ствар.

Кад имам пред собом гледиште министра унутрашњих дела, изнесено у поменутом распису; кад имам оно истакнуто у његовом решењу од 25. јануара 1907. г. П. № 1223, које је у суштој противности са оним из расписа; и кад, на послетку, имам све оно, што је г. Бобић изнео, онда ће ми лакше бити да нађем истину у овој ствари.

Дакле, као што се из поменутога расписа види, њиме се констатује факат, да се до појаве закона о таксама у опште није правила разлика између личних права механских и кафанских, те се дотле са правом механским могло кафанисати и обрнуто са кафанским механисати.

Тамо се чак констатује и тај факат, да су и сами обрасци ових уверења били једни како за једно тако и за друго право, и да је и једна такса била.

Тек због разлике у такси која је настала појавом закона о таксама, учињена је и промена у издавању ових уверења.

Како ови факти, констатовани расписом, нису измишљени, него су апсолутно тачни, јер је свима старијим чиновницима знано, да су од прве појаве уредбе механско-кафанске, па све до 1881. године ова права сматрана као једно, онда се расписом хоће да потврди, да ову разлику нити чини нити истиче поменута уредба, него је она резултат фискалних разлога.

На супрот овоме тврђењу, стоји тврђење у поменутом решењу П. № 1223, и ово г. Бобићево, да ову разлику условљава баш уредба механско-кафанска, на тај начин, што се за лично механско право тражи већа гаранција у часности и исправности оних, који ова права траже, јер механе примају путнике на преноћиште а код кафана није тај случај, и што, на послетку, у самој уредби не стоји изрично, да су та права једна иста, и да се са једним може радити и други посао.

Одмах имам да кажем, да је ово тврђење, које је истакнуто у поменутом решењу и чланку г. Бобића, како има неке разлике у условима, који се траже за једно и друго лично право, апсолутно нетачно, јер у истини уредба не зна за ту разлику.

Да уредба не зна за какву разлику, ја ћу потврдити штампањем дотичних законских одредаба.

Тако § 17. уредбе о механама гласи: „Који жели у напредак механску радњу почети, дужан је пријавити се местној полицијској власти, где намерава механску

радњу упражњавати, и уједно поднети сведочанство о свом владању и дојакошњем начину занимања од општине где је живио. Кад се полицијска власт по овоме увери, да пријавитељ по свему може бити добар механција, даће му писмено уверење да може механску радњу упражњавати, и за то уверење има се платити 5 талира у ползу правитељствене касе“.

§ 14. додатка к уредби о механама гласи:

„Ко жели да упражњава каванску радњу, мора на то добити најпре дозвољење од дотичне полицијске власти (о-кружне или управитељства) по смислу § 17. уредбе о механама. За уверење о томе да може упражњавати каванску радњу, плаћа дотично лице у државну касу дотичној полицијској власти пет талира“.

Кад се упореде ова два члана, онда се јасно види, да члан 14. упућује на чл. 17. и на услове које овај поставља, и да према томе закон не тражи никакве веће услове за механције него за кавенције, те су, по томе, и тврђења у решењу Бр. 1223 и она г. Бобићева, у овом погледу произвољна и нетачна.

Да уредба у опште не чини разлику у овоме, и да у почетку њене примене ове разлике није ни било, сведочи нам и то, што је министар унутр. дела расписом својим од 25. јуна 1864 г. П. № 4518, и за лично каванска права поставио исте услове, које је био поставио за лична механска расписом од 2. јула 1863. год. П. № 4515.

Све ово, опет, укупно казује, да је разлику донела појава закона о таксама, и да је тој разлици било места само дотле, докле је ова разлика постојала, а како је ње нестало изједначавањем ових такса у закону од 16. децембра 1896. године, онда ништа не стоји на путу, да се једним правом ради било једна било друга радња, кад се уверења, као што је напред утврђено, издају под једним истим погодбама.

Ја нарочито нећу да се бавим обраћањем оних разлога, г. Бобићевих, који су изнесени у оскудици других, као што је на пр. оно поређење радња о којима говори еснајска уредба, и једнака такса за права тих радња; даће оно, на који се начин задобивају месна механска а на који месна каванска права, јер је све то, велим избачено у тежњи да појача и одбрани једна ствар, за коју није било несумњивих и убедљивих разлога, и већ по томе сами отпадају, али ћу се забавити једним другим разлогом, на који је г. Бобић јако полагао.

Тако, он је кроз цео свој чланак истицао неку претежност механских радња над каванским, јер се, вели, за механције „мора тражити увек јача гаранција и погодбе, како у погледу моралном тако и у погледу стручне подобности и имовном, но од будућих кавенција, те би једина доследност овога тврђења била та, да се са личним механским правом још и може кафанисати, али да се са личним каванским правом никако не може механисати“.

Овакав закључак, изгледа да је извео отуда, што је стојао у уверењу, да су

законом о таксама лична механска права била оптерећена већом таксом него каванска, ма да је, међутим, било обрнуто, јер су каванска права била оптерећена са 150 а механска са 100 динара, те би се могао извести пре закључак, да су каванске радње биле претежније.

Међутим ову разлику у такси, није изазвала каква претежност радња, него чисто фискални разлози.

Одмах после овога, јако је истакао разлог, што је сада један конкретан случај (решењем П. № 1223) приведен крају онако, како он налази да је правилно.

Тај разлог обеснажен је оним што сам напред изнео, али он казује и то, да су референти по тој ствари пропустили да изврше једну од чиновничких дужности, на име да предложе, да се прво обеснажи распис П. № 562, па тек тада да предлажу друкчије решење овога питања у конкретном случају. Исто тако слабо је и оно позивање на Државни Савет, јер се из факта, што се он огласио ненадлежним за оцену решења министровог, апсолутно не може извести закључак, да он то решење одобрава, као што г. Бобић тврди, макар напустили све обзире логике, макар соизам издигли изнад ове.

У осталом Државни Савет је са расписом П. № 562 био баш сагласан, те и то исказује овакво тумачење г. Бобића, ма да ја лично не налазим, да су све одлуке Савета резултат потпуне и правилне примене закона.

О томе ћу ја одвојено прозборити поводом појаве књиге „Збирке одлука Држ. Савета“.

На послетку, погрешно је и оно тврђење г. Бобића, да су механска и кафанска уредба два особена закона, јер уредба о кафанама као засебан закон и не постоји, него уредба о механама има додатак, који говори о кафанама.

После свега овога ја налазим, да ће се ова ствар службено регулисати, те ће тако нестати разлога за даље наше објашњавање.

19. априла 1908. г.

Београд. Димитрије С. Калајић.

ТЕТОВИРАЊЕ ЗЛОЧИНАЦА

Lombroso, De Blasio и Rossi чешће су посматрали неке карактеристичне склоности код криминалних индивидуа,¹ које имају вели сличности са нагонима за уметношћу код дивљака.

О обичају тетовирања писано је до сада много. Нарочито је у том погледу исцрпан и опширан био Ломброзо у своме делу „Злочинац“. Ми ћемо на овом месту изнети, шта су новија и најновија испитивања на том пољу постигла. Пишући своје најновије дело „Нове студије злочинаца“ Ломброзо се служио овим подацима:

¹ Lombroso: „Kerkerpalimpseste“, deutsch von Kurella; за тим De Blasio: Delle arti nel carcere di Napoli, Archivio di Psichiatria 1896, и Rossi: Poesie erotiche di un brigante, ebenda.

Ottolenghi² је нашао међу 1397 малолетних злочинаца у италијанским казним заводима равно 13,4% тетовираних. Од ових су 29% имали 3 до 5 знакова, 16% 6 до 10, 10% 11 до 24, а један је имао 43 тетовираних знакова. Већина је тих знакова била на долактици, а повелики број на пенису. Они су се састојали из тачака, крстова, иницијалија (33%), безобразних речи, речи криминалног значаја, као на пр. „vive le voleurs“, „vive l'anarchie“ и т. д. У 26 пута био је говор о ранијим осудама. Већина тетовираних злочинаца била је 14 до 18 година стара (58%). 75% било је већ осуђено због деликата противу туђе имаовине, а 33% због убиства. 40% од њих били су већ повратници. У опште са повратом расте и број тетовирања.

Berger³ је нашао код једнога ханованског злочинца (који је дело извршио насиљем) тетовиране знаке гимнастичких справа, тачкова и мртвачких глава; код просјака чешће пута налазио је тетовирани знак голуба писмоноше, са речима „Освета је слатка“.

De Blasio (Archivio di Psichiatria, 1902) је вршио испитивање на 1540 тетовираних лица. Он дели тетовирања на религиозна, хротична, по именима и „vendetta“ тетовирања, камористична, професионална и т. д. Међу „vendetta“ сликама најинтересантнији је случај код једнога несрећника, који је на робији сазнао, да му је љубавница постала неверна; за то је дао да му се на кожи уцрта слика једнога бријача, са натписом: „А. ће добити од мене један зарез по лицу, јер ме је издала“. Осуђеник је ту своју претњу убрзо по отпусту с робије и извршио.

E. B. Franco описао је (у часопису Archiv di Psichiatria XXI) једно тетовирање са политичким сижеом, које је нашао на једном човеку, који је силом околности дошао на осуду. То је био случај са једним, иначе солидним, радником, који је једном у ватреном одушевљењу постао политичким деликвентом. Тетовирани знаци представљали су једну заставу (слику верности у погледу политичкога друштва, коме је индивидуа припадала), на којој су се налазила почетна слова изреке „viva la rivoluzione sociale“, за тим слику једнога мача, једне пушке, такође као символ верности својем друштву, и најзад година када је тетовирање извршено. Радник је био дакле злочинац услед своје страсти. Али у исто време он је показивао на себи неке дегенеративне знаке, као плагиоцефалију, субмикроцефалију и опадање сензибилитета, чиме се само може и објаснити, што је дао да се тетовира чим је ступио на осуду.

Код једнога ексцентричнога и беспосленог авантуриста, старог 29 година, посматрао је E. di Mattei уметничко тетовирање. И тај је млади човек имао више дегенеративних знакова, међ којима нарочито опадање разних облика сензибилитета. Тетовирани знаци налазили су му

се по горњим екстремитетима и по грудима; сви су еротичне природе и представљају, играчице, свирачице, љубавне парове, срца и бисте разних жена. На средини груди налазила се слика св. Ђорђа, а с обе стране по један енглески морнар и један шотски војник. За тим још један крст и на њему венац, што му је значило подсећање на смрт једнога брата.

Сви су нацрти били изванредно спретно и уметнички израђени.

Тетовирање код италијанских мрнара тачније је испитивао Madia.⁴

Између 6700 људи — матроза — нашао је 308 тетовираних. Од њих је већ 75% било у казним заводима. Тетовирани знаци налазили су се:

на левој долактици	116
на десној »	68
на левој мишици	51
на грудима	26
на руци	25
на пенису	9
на стражњем делу тела	7
на ногама	3
на стопали, пупку, левој слабини по	1

Један је лојач имао на нози слику голе жене, а на левој мишици голе играчице са подигнутом ногом.

Тетовирања на пенису састоје се делом из нацрта, а делом из написа.

Често су пута тетовирања без икаква смисла, али ипак имају значаја само за тетовирану особу. Тако је један написао почетна слова имена и презимена једне жене, а између њих је насликао једног папагаја; тиме је хтео да изрази: „кад овај папагај пева, тада мислим на тебе“.

Неки су толико залудни, да допуштају да им се по кожи испише сва њихова историја живота.

Један је осуђеник (који је више година робије имао да одлежи у Савони) имао на левој стопали кружан тетовиран знак окова ради сећања на праве окове, које је у ствари дуго године морао вући на себи у осуђеничкој ћелији.

Тетовирању је често узрок једна врста опште, заједничке маније. Остављајући на страну неколике знаке слободних задара, Madia је код неколико матроза нашао тетовиране слике које су биле ознаке тајних друштава, као на пр. из „каморе“ и из „маџије“. Често су заступљене читаве речи са почетним словима, из којих се могу закључити многе претње наперене противу правде и полиције.

Један је члан такве тајне дружине носио на себи тетовирана слова „V. T.“, што је требало да значи vendetta — освета.

Један артилериста у Бари имао је на својим мишицама безброј тетовираних имена својих другова. Услед луде морао је скоро три године провести на лечењу у болници. Ту је утврђено, да је он био пасивни педераста, и да су поменута тетовирана имена била у вези са тим његовим перверзитетом.

Три четвртине тетовираних, као што рекосмо, спада у војнике рђавог или бар не особитог владања. Има и изузетака,

међу којима су људи, који носе на себи тетовиране религиозне слике, или такве, које су са свим уљудне садржине. Већина тетовираних мрнара у најмању је руку сумњивога ранијег занимања.

У часопису „Tablettes médicales“ објавио је S. Morne један интересантан случај са једним такође морнарским војником и педерастом, који је сам себе тетовирао — када је био на издржавању трогодишњег војног затвора.

Сви су цртежи у појединостима израђени са необичном умешношћу и падају у очи са извесне оријентације у обради предмета. Сlike на десној страни тела морале су бити рађене левом руком; индивидуа је, дакле, морала бити у највећем степену амбидекстра.

Овај случај иде у прилог мишљењу Hawelock Ellis-а, који тврди, да је већи део сексуалних абнормалитета обдарен за уметност.

Од знакова ћемо поменути још и један мач као символ освете, а испод њега подвучене речи: „Magio cogitare quam dicere“.

Еротично-гнусних слика има у виду безброј жена, цвећа, голих жена на грудима, у написима више пениса и на њему „Voilà le plaisir“ и „Qui s'y frotte, s'y pique“; најзад има једна слика ципеле на средини пениса, која је патогномична за активне педерасте.

Религиозних симбола нема, бар не у фигурама; међу тим има два написа: „Dieu protège la cauille“, и „La diable maudit les honnêtes gens“. То показује неку врсту рудиментарне, закржлаве религиозности, каква се може наћи на пр. код дивљака. Слика једног оковратника са три орденa значи честољубље. На стопалама су тетовиране четири боје из карата за коцкање.

De Blasio тврди, да код „камориста“ у Неапољу егзистира извесно наследно тетовирање. Тако је један вичан крадљивац дао да му се на кожи наслика лик светога Антонија: њега је увек звао у помоћ кад би му полиција ушла у траг, а исте такве слике имале су тетовиране на себи његови синови и синовци.

Mirabella тврди да је од 100 рецидивиста 48 тетовирано. Од њих имају 38% еротично-гнусне, 18% религиозне, 8% „vendetta“-знаке.

Fr. Lener је вршио посматрања на безбројним неаполитанским „камористама“, анархистама и болесницима луднице у месту Teramo. Међу њима је нашао огроман број слика жена, срца, мачева, пиштоља, полицајаца који моле за измишљење, људи са револвером у руци и т. д.

Geill је испитивао 1000 тетовираних лица у тамницама: код 792 нашао је алузије на сопствену личност, код 29 цело цело име, код 730 почетна слова од имена код 89 знамење свога занимања. Код Данаца иде број ових тетовирања до 41%, а рачунајући сумњиве остатке старих знакова до 54%, код Швеђана до 36%, код Немаца до 42%, код Италијана само до 23%, а код Француза, како износи Perrier, до 40%. Geill не верује, да је употреба тетовирања карактеристична за

² Il tatuaggio sui winori corrigendi (Archivio di Psichiatria XX).

³ Vierfeljhrsschrift für gerichtliche Medicin, 1901

⁴ Madia, Del tatuaggio nella R. Marina Italiana.

криминалитет, али он признаје, да је тетовирање код злочинаца више у употреби, и да је у том послу много више одсуства стида но код других. Тако се, пак, долази до открића злочина из неморалних побуда, као што је било у једном случају, где је била полно злоупотребљена једна мала девојчица; она је изјавила, да јој је злочинац најпре показао ђавола, слику, која је доцније заиста нађена код злочинаца, тетовирана на пенису.

О тетовирању португалских злочинаца налази се један рад од *Teixeira Vascos*,⁵ који је испитивао тетовирање код 1972 мушка и 512 женских злочинаца у Португалији. Међу њима је нашао оваквих 18,3% људи и 5,7% жена. 45% тетовираних били су злочинци у поврату. Већина их је тетовирана у 18. до 20. години, али ипак је било неколико и таквих индивидуа, које су се дале украсити на тај начин још од своје 10 до 15 године. 16% тетовираних злочинаца биле су убице, 13% злочинци из неморалних побуда, 24% крађивци.

М. Васа се занимао испитивањем тетовирања код мексиканских војника и злочинаца. (*Les totouages, Mexico 1899*). Од 117 тетовираних злочинаца могао је само код четворице да утврди одређену везу између тетовираног нацрта и кривичног дела. Обично је налазио слику св. Јакоба, св. Дјеве, или крст са Голготе, за тим стрелом прободено срце, голе жене у неморалним положајима и т. д. Код индијанских злочинаца имају превагу религиозни симболи, код војника еротично религиозни или са свим еротични. Знатне разлике у проценту тетовирања код војске према проценту код злочинаца нема. Често пута војници надмашују злочинце у том погледу.

Скоро је *Shuze* тачно студирао тетовирање код јапанских злочинаца. У опште је нашао 31% тетовираних, и то код 86% убица, 45% других крвавих злочинаца, 30% крађиваца, 14% случајних злочинаца, 18% женских злочинаца. Већином су насликане линије, геометријске фигуре, почетна слова имена, имена жена, слике биљака и животиња. Неки пут се могло наићи и на какву алузију на кривично дело дотичнога, или на пиће или коцку. Код лудака (не злочинаца) могло се наићи 7% тетовираних људи, а 2% тетовираних жена. Односи у овом погледу једначе се потпуно са резултатима до којих се дошло у испитивањима европских раса. *Shuze* још примећује, да се у Кини врши тетовирање 1550 до 1560 пута више, и да се тај обичај код њих сматра као са свим пристојан. У врло много случајева бива цело тело тетовирано.

Извели смо резултате испитивања тетовирања у разних народа, не бисмо ли нашим криминалистима дали подстрека да обрате пажњу на те ствари у нас, тим пре, што знамо да је тетовирање наших злочинаца у последње време доста разгранато. Студија ове врсте имала би вредности не само по нашу криминалистику, већ и за научаре у страноме свету

који знају о нашем криминалитету само толико, у колико о њему пише годишњак наше државне статистике.

Берлин 1908.

Доб. В. Вакић.

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

ЈЕВРЕЈСКА ЛАМПА

(наставак)

Тако дођоше један за другим на плац Сен-Фурдинанд, где овај луташе дуго околу куће Бресопове, бацајући очи по кад кад на прозор другог спрата и мо-трећи људе који улажаху у кућу.

После једног часа попе се на горњи део омнибуса, који води за место Неји. Холмс се попе исто тако и седе иза ове индивидуе, само мало даље, баш до једног господина, који заклањаше своје лице иза једних отворених новина. Пред самим предграђем новине падоше; Холмс спази Ганимара и овај му рече на ухо показавши му индивиду-у:

— Ово је наш човек и он је пратио Бресона јуче у вече. Има већ један сахат како тумара по плацу.

— Ништа ново о Бресону? запита Холмс.

— Има, једно писмо које је донесено јутрос на његову адресу.

— Јутрос. Дакле оно је бачено јуче на пошту, пре но што је пошљалац сазнао за смрт Бресоновог.

— Заиста. Оно је у рукама истражног судије. Али садржину сам задржао: *Неурима никаква изравњања. Тражи све ствари прве афере, као и друге. Иначе, дејствује.*

— Без потписа, добацн ће Ганимар. Као што видите ово неколико линија неће нам бити ни од какве користи.

— Ја не делим ваше мишљење, господине, Ганимару, и изгледа ми да су тих неколико линија веома интересантне.

— Ал зашто, Боже мој!

— То су моје личне ствари одговори Холмс, узевши индиферентно понашање наспрам његовог колеге.

Трамвај стиже на крајњу станицу у улици Шато. Индивидуа сиђе са трамваја и оде мирно.

Холмс га је из такве близине пратио, да се Ганимар поплаши и рече:

— Ако се окрене, пропали смо.

— Сада се неће окренути.

— Од куда ви знате?

— То је саучесник Арсена Липена и самим тим, што тако иде и што држи руке у цповима, тврди да му је познато да је праћен и да се не боји ништа.

— Али ми смо му се прилично приближили!

— Још не довољно, па да нам пре једног минута падне шака. Сигуран је овај у себе.

— Гледајте! гледајте! ви ме задржавате. Тамо на вратима оне кафане налазе се два жандарма, бисциклисте. Ако се решим да их позовем и да зауставим индивиду - у, онда се питам, како ћемо је склептати.

— Али изгледа да се ова особа не плаши евентуалности и она им се сама обраћа!

— Страшно! узвикну Ганимар, али је овај дрзак!

Заиста, индивидуа пође жандармима баш оног момента кад ови хтедоше узјачати на бисциклету. Рече им неколико речи и одједном скочи на трећу бисциклету, која беше наслоњена уз кафански зид и нагло се с њима удали.

Енглез се јасно насмеја.

— Јел те, зар нисам предвидео? Један два, три, спашен! и то помоћу кога? помоћу двојице ваших колега, господине Ганимару. Ха! Лепо Арсен Липен подмићује жандарме бисциклисте! Рекох ја да је наша индивидуа и сувише индиферентна!

— Дакле, шта је требало радити, рече увређено Ганимар? Лако је смејати се!

— Оставите, оставите, немојте се љутити. Осветићемо се, за сад нам је потребна помоћ.

— Фоланфан ме чека на крају улице Неји.

— Дакле, узмите га уз пут, па после дођите к мени.

Ганимар се удали, докле Холмс пође за траговима бисциклета, који су се јасно показивали по прашљивом путу. Шерлок ускоро увиде да га ови трагови воде на обалу реке Сене и да су ова тројица скренули на исту страну на коју је скренуо синоћ и Бресон. Најпосле дође до капије иза чијих се стубова беше сакрио са Ганимаром и мало даље констагова, да се трагови бисциклета сасвим укрштају, што доказује, да су се на овом месту ова тројица задржали. Одмах преко пута пружало се земљиште у виду малог језика у Сену и за крајњу тачку тога језика беше привезана једна стара барка.

Овде је Бресон морао бацити његов пакет, или га је пустио да падне. Холмс се спусти на обалу чији је нагиб био благ, и надаше се да ће у реци, која на томе месту није била дубока, наићи онај пакет . . . ако га већ ова тројица нису у томе предухитрила.

— Не, не, рећи ће, они немаху времена . . . четврт сахата највише . . . али, зашто су прошли овуда?

На барци беше једанрибар, кога Холмс запита:

— Да нисте опазили три човека на бисциклетима?

— Рибар даде знак да није видео.

Енглез наваливаше:

— Видели сте . . . три човека . . . Они су се задржали два корака пред вама . . . Рибар метне свој штап за пецање испод руке, извади из џепа нотес и пошто написа нешто на једној страни, исцена је и пружи Холмсу.

⁵ Tatuage en nos criminelos, Oporto 1905.

Енглеz се згрози. Једним погледом ока виде на средини стране, коју у руци држаше, серију слова, која беху дигнута из албума.

К Т Р Д Ј В Г Е О Е Д О — 237

* * *

Веома топли сунчани зраци беху пали на реку. Рибар, заклоњен од сунца сламним шеширом, чији ободи беху веома широки, беше продужио свој посао и пецаше веома пажљиво, док је зашчач пецаљке пловио по води.

Протече читав минут за које време владаше ужасно и тајанствено ћутање.

Да ли је то он? мишљаше Холмс са ужасном забринутостју.

И пошто му се истина указа, рече:

— Он је! он је! само је Липен способен да остане овако хладан без икаквог убеђења и страха шта ће се збити... Ко би други могао знати историју тога албума? Алиса га је писмом известила.

Од једном Енглеz осети како његова рођена рука зграби револвер. а поглед му се беше укочио на леђа ове индивидуе, мало ниже од потиљка. Један покрет само и драма ће се развити, живот чудноватог авантуриста завршиће се мизерно.

(наставиће се)

с француског
Милутин Т. Марковић.

ПОУКЕ И УПУТИ

За оцену одлука, којима се дозвољава кираџијама да се иселе из закупног добра пре усмено уговореног рока, надлежна је административна власт.

С. С. из Београда, представио је суду општине града Београда, да је свом газди С. П. отказао закуп стана од 1. августа 1907. год. па како му он није примио отказ нити дозвољава да се исели, тражио је да суд нареди закуподавцу, да му не чини сметње, да се из стана може иселити 15. августа, и депоновао је код суда потребну суму у име кирије до 1. септембра.

На ово тражење закуподавац је одговорио, да исељавање не допушта зато, што према усменом уговору рок закупа траје до 1. новембра, и што не признаје да му је закуп отказан.

Суд је по овој ствари, на основу § 701. грађ. зак. донео решење: да закуподавац не чини сметње кираџији, да се из стана исели, пошто је даљи закуп на време отказао и кирију депоновао. Своју одлуку суд је засновао на разлозима: што ни једна страна нема писменог уговора нити других каквих доказа докле закуп траје, те се према томе има сматрати да уговореног рока нема; и што даљи закуп престаје, кад једна страна другој откаже закуп у року прописаном у § 701. грађ. зак.

Противу овог решења закуподавац је изјавио жалбу првостепеном суду за град Београд, али је овај вратио општинском суду нерасмотрене акте, налазећи да његова одлука не представља пресуду или

решење о каквом спорном питању, које је извиђано по тужби интересованог онако како предвиђају преписи § § 6. и 13. грађ. суд. поступка, већ се њоме даје дозвола кираџији жалиоцем да се из закупног добра може одмах иселити, па према томе и § 15. грађ. суд. пост. да није он надлежан за разматрање те одлуке.

Према овој одлуци првостепеног суда, суд општински послао је предмет на оцену г. Министру унутрашњих дела, као својој надзорној власти, али и он је одбио надлежност за оцену ожалбеног решења, налазећи да је истим расправљено једно спорно грађанско питање између парничара о важности уговора о закупу, зашто је надлежан првостепени суд, а не више административна власт.

Пошто првостепени суд није уважио разлоге Министрове, упутио је предмет Касационом Суду ради решења која је власт надлежна за разматрање ожалбеног решења суда општинског.

Касациони Суд (одлуком свога I одељења од 27. септембра 1907 год. Бр. 10.147.) нашао је, да је према чл. 142. закона о општинама надлежан господин Министар унутрашњих дела, да, по жалби Бр. 12.855, расмотри одлуку општинског суда Бр. 12.335. *Да је господин Министар надлежан за разматрање овога предмета, Касациони Суд узима по томе, што реченом одлуком општинског суда није расправљен спор грађанске природе, те да би судија био надлежан да одлуку разматра, према § § 6, 15. и 20. грађ. суд. пост. јер ова ствар није, на основу уредне тужбе, извиђана на рочишту, већ одлука општинског суда има карактер наредбе административне власти, у циљу заштите јавног поретка, а таква одлука подлежи разматрању више административне власти.*

Господин Министар ушао је у оцену ожалбеног решења општинског суда и одобрио га, са допуном: да жалилац — закуподавац — може ако хоће путем спора код надлежног суда тражити од тужиоца накнаду штете, ако налази да га је у чему оштетио.

Да ли је у овом случају господин Министар требао да одобри решење суда општинског о дозволи кираџији да се из стана исели, или је требао да га поништи и суд упути да ово питање, о раскинућу уговора расправи као спор грађански, а не као предмет административан?

Према наведеном решењу Касационог Суда мишљења смо, да овакве случајеве треба претходно расправљати као ствари административне природе, са ових разлога:

1. § 356. в. казн. зак. заштићује само права закуподавца, и о праву закупца, да се и он може из стана иселити, ако је закуп на време отказао по § 701. грађ. законика, нема ни помена, а то је једна неправда према њему, нарочито с обзиром на § 686. грађ. зак. по коме закуподавац има свагда право да му ствари задржи у залози ради неисплаћене кирије.

2. Између самих кираџија, или између кираџије и господара, врло често

наступе тако несношљиви односи, да је некоме кираџији са његовом породицом апсолутно немогућан опстанак у стану ма и за најкраће време. Па кад у оваквим случајевима нема пуноважне писмене исправе о року закупа, онда и кираџији треба допустити да се може одмах иселити, ако је отказ на време учињен, или је одмах положена кирија за 14 дана унапред, и тиме заштити јаван поредак, пошто сви грађани подједнако имају за себе и своју породицу права на мир и спокојство, које им се не би могло тако брзо заштитити упућењем, да га прибаве код надлежног суда спором за раскинуће уговора.

3. Према томе, на захтев било господара било кираџије, дужна је и полицијска и општинска власт да туженој страни отказ саопшти, пошто сам тужилац нема друге могућности да то учини, кад тужена страна избегава да отказ прими. Наравно, да то не може бити код пуноважних исправа којима је рок закупа уговорен и по којима се однос између господара и закупца има да расправи код надлежног суда, ако није случај из § 356. в. казн. зак. Исто тако дужне су да расправе и тражења кираџија, да им се дозволи да се из стана могу одмах иселити, с тим, да по оцени доказа слабију страну у праву упуте надлежном суду, да тражи испуњење усменог уговора.

Пошто овакве одлуке, према мишљењу Касационог Суда, имају карактер административне наредбе, у циљу заштите јавног поретка, то полицијска и општинска власт треба слична тражења да узима у поступак у смислу § 16, и 22. грађ. зак. кад и закупца, по § 701. истог закона, такође има права да даљи закуп откаже у случајевима кад рок закупа није уговорен пуноважним исправама. А та њихова дужност и надлежност има ослонац у законским прописима о делокругу њихова рада: за Управу града Београда и квартове у § 15. устројства управе; за окружна начелства и среске власти у чл. 12. и 41. зак. о уређењу округа и срезова а за општинске судове у чл. 94. т. г. и чл. 95. т. 2. зак. о општинама.

В. Ђ. Неђић.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Митра Савића, слугу Милена Савића, земљоделца из Парцана, среза темнишког, кога је нестао још пре 15 дана, тражи начелник среза темнишког актом Бр. 4588. Митар је стар 15 година, средњег раста, обично развијен, у лицу плав, косе смеђе, очију граорастих; на себи је имао гуњ и чакшире од црног сељачког сукла, на глави шајкачу а на ногама пресне опанке. Пронађеног треба упутити поменутом начелнику.

Агнију Ђуричић, из Београда, које је нестао пре извесног времена, тражи кварт палилушки актом Бр. 5332. Агнија је стара 40 година, омалена, прилично развијена. Пронађену треба упутити поменутом кварту.

Андрију Јанковића, бив. радника фабрике шећера, који је још пре месец дана пустио своју жену и децу, тражи Управа града Београда актом Бр. 16854. Андрија је стар 31 годину, средњег раста, у лицу плав, малих плавих бркова, у обичном оделу, на глави има жуту шубару а на ногама цинеле. Обраћа се пажња свима властима да Андрију потраже и пронађеног упуте Управи града Београда с позивом на акт Бр. 19954.

Стојана Михаилова — Церекорова, родом из Бугарске, надничара, који има да одговара за превару, тражи Управа града Београда актом Бр. 17172. Михаилов је стар 37 година, омаленог раста, у лицу плав, на себи има одело од грао штофа, на глави црн шешир а на ногама цинеле. Пронађеног треба спровести Управи града Београда.

КО ЈЕ ОВО?

9. овог месеца нађен је један леш непознатог човека на обали Дунава, код стругаре Прометне Банке, чија идентичност још није утврђена. Непознати је стар 15—18 година, дугачак 1'50, прилично развијен, ћосав; на себи има од одела: кратак зимски капут од грао штофа, двоје поцепане панталоне од штофа,

прелук, кошуљу од црвеног платна, опасан је конопчићем. Леш је по лекарском мишљењу био у води 2—3 дана. Износећи фотографију леша, позивамо све полицијске и општинске власти да потраже фамилију овог непознатог лица, а и приватне молимо ако би што знали што би ишло у прилог утврђења идентичности овог леша, да о томе известе квартал палилушки с позивом на акт Бр. 5282.

ПОТЕРЕ

Михаила А. Илића, бив. осуђеника пожаревачког казненог завода родом из села Крушевице среза жичког, који има да издржи једну

дела одмах побегао. Здравко је ствр 24 године, средњег раста, сувоњав, у лицу плав, малих риђих бркова, у оделу од црног шајка, на глави има мали црн шешир, а на ногама

годину полицијског надзора, тражи начелник среза жичког актом Бр. 7054, ради издржања надзора. Михаило је по занимању коочијаш, стар 27 година, средњег раста, косе и бркова смеђих, очију плавих, у обичном оделу. На осуди је био због крађе, а са осуде је пуштен 3. марта 1908. год. Износећи његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да га потраже и у случају проналаска подвргну издржавању надзора и о томе известе поменутог начелника.

Милутин и Милан браћа Савићи, из села Комирића, среза рађевског, који су били у притвору код начелника среза подгорског, због више опасних крађа, побегли су пре неколико дана, и до сада нису пронађени. **Милутин** је стар 35 година, средњег раста, сувоњав, на једној обрви има белегу од посекотине, од одела има на себи гуњ од шајка, на глави шубару, на ногама опанке, **Милан** је стар 28 год., омален, у лицу сув, на себи има гуњ од шајка, на глави шубару а на ногама опанке. Нека их све полицијска и општинске власти у својим домаћајима потраже и пронађене стражрно спроведу начелнику среза подгорског с позивом на депешу Бр. 3630.

Вељко Вучинић — Балотић, из Тмаве на дан 20. ов. месеца убио је из пушке Радоша Јовановића, војника градског артиљеријског пука, који се налази у селу Чунгулу на одсуству, и по извршеном делу побегао. Убица има 25—30 год., стаса је средњег, плав, говори нагласком Срба Пећанаца. Позивају се све полицијске и општинске власти да за побеглим убицом живо трагају. Депеша начелника среза прокуначког Бр. 7704.

Здравко К. Петровић, земљоделац из Великог Села, среза пожаревачког, ноћу између 21. и 22. овог месеца убио је Михаила Букића, учитеља из Врбнице, и по извршењу

опанке. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађеног стражрно спроведу иследнику среза пожаревачког с позивом на депешу Бр. 8328.

Непознати допови ноћу између 16. и 17. овог месеца провалили су дућан Малише Атанаковића, великозакупца дувана из Ужипа и однели: 3 ком. меничних бланкета од 16 дин., 8 ком. од 12 динара, 2 ком. од 8 динара 3 комада од 6 динара, 8 комада од 3.60 дин., 16 комада од 2.50 динара; 15 комада од 2 динара, 17 комада од 1 динара, 13 комада од од 0'60, 20 комада од 0'40 динара; 101 марку од 0.50 динара, 72 марке од 1 динар, 2 марке од 5 динара, 8 марака од 10 динара, старог сребрног новца од 1875. године у суми око 30 динара, неколико табакера кожних и од жутог месинга, готовог новца око 5 дин., и повећу количину разног дувана. Позивају се све полицијске и општинске власти да живо потраже допове, и у случају проналаска о томе известе начелство округа ужичког с позивом на депешу Бр. 3547.

КРАЂЕ СТОКЕ

Ноћу између 15. и 16. ов. м-ца непознати крађивци украли су из затворене кошаре једног бика Миливоју Михаиловићу, земљоделцу из Воћњака, среза јадранског. Бик је матор 4 године, длаке зелено-затворене, кратких рогова, без роваша. Депеша начелника среза јадранског Бр. 5227.

Траилу Јелићу, из Танде, среза поречког украден је ноћу између 12. и 13. ов. месеца један коњ, длаке беле, матор 15 година, ровашен са жигом «О».

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.